

Nieuwsbrief AR Updates - Nummer 11, 2008

Nummer 11, 2008

Redactie: prof. mr. dr. A.R. Houweling, mr. L. Kirkpatrick, mr. M. Assenberg van Eijssen, mr. R. van Hemert, mr. P.H. de Jongh, mr. C.P. Kuijer, mr. drs. T.J. Post, I.J. Schipper, mr. S.A. Slootweg, mr. V. Twilt, mr. R.R.T. van de Ven en mr. S. Wiersma-Helal.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2008:BC6699](#) 14-03-2008

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2008:BC6698](#) 14-03-2008

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2008:BC6641](#) 14-03-2008

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2008:BC2202](#) 14-03-2008

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARN:2008:BC6926](#) 18-03-2008

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARN:2008:BC9227](#) 18-03-2008

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHSGR:2008:BC7692](#) 14-03-2008

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHLEE:2008:BC8179](#) 12-03-2008

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHLEE:2008:BC8170](#) 12-03-2008

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBHAA:2008:BI1004](#) 19-03-2008

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBUTR:2008:BC9285](#) 19-03-2008

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBZUT:2008:BD7121](#) 18-03-2008

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBGRO:2008:BC8703](#) 18-03-2008

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBHAA:2008:BC7994](#) 17-03-2008

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBHAA:2008:BC7134](#) 14-03-2008

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBHAA:2008:BC7129](#) 14-03-2008

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2008:BD5706](#) 13-03-2008

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBMAA:2008:BC7369 12-03-2008

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBBRE:2008:BC7013 12-03-2008

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBBRE:2008:BC6867 12-03-2008

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBZLY:2008:BD4413 12-03-2008

RECHTSPRAAK

Kern

De vennootschap/opdrachtgever zegt de managementovereenkomst met de vennootschap/bestuurder rechtsgeldig op. Daarbij wordt tevens de persoon die als bestuurder optreedt, vrijgesteld van zijn werkzaamheden. De vordering om weer te worden toegelaten tot de werkzaamheden, wordt afgewezen.

Voor toepassing van arbeidsrechtelijke criteria, ontleend aan de eis van goed werkgeverschap in artikel 7:611 BW, is in casu geen plaats. Hoewel eiser aanvankelijk de werkzaamheden heeft verricht op basis van een arbeidsovereenkomst, is naderhand niet louter om fiscale redenen een managementovereenkomst gesloten. Veeleer is aannemelijk dat het aangaan van een managementovereenkomst ook meer recht deed aan de positie van eiser als directeur (weliswaar niet statutair, maar wel als lid van het directieteam) en van [eiseres] als aandeelhouder van ClientFirst Beheer.

Ook overigens brengt de aard van de managementovereenkomst niet mee, dat arbeidsrechtelijke criteria bij wijze van analogie toepassing dienen te vinden. Deze criteria kunnen derhalve niet leiden tot een ander uitgangspunt met betrekking tot het afnemen van de managementwerkzaamheden door ClientFirst Beheer dan hiervoor onder 4.3 is genoemd en ook niet tot andere redelijkheidseisen dan die van artikel 6:248 BW. Evenmin volgt een ander uitgangspunt of toepassing van andere redelijkheidseisen uit artikel 2:8 BW en/of artikel 3:12 BW.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 19-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBUTR:2008:BC9285

Zaaknummer: 244210/KG ZA 08-162

Wetsartikelen: 7:400 BW, 7:611 BW en 6:248 BW

RECHTSPRAAK

Kern

In de jaren 1957 tot en met 1959 heeft werknemer gedurende 20 maanden gewerkt bij garage Van Eck te Haarlem. Hij is in die periode met regelmaat in aanraking gekomen met asbest bij de onderhouds- en reparatiewerkzaamheden aan diverse (onderdelen van) auto's. Hij beschikte in die tijd niet over persoonlijke beschermingsmiddelen in het kader van blootstelling aan asbest. Van 31 mei 1965 tot 1 december 1998 is werknemer in loondienst werkzaam geweest bij Hoogovens. Van 31 mei 1965 tot 1 maart 1976 heeft werknemer, aanvankelijk als walser en later als tweede walser, gewerkt aan de hardingswalsen 48 en 42. Incidenteel is hij in die periode uitgeleend aan andere afdelingen, waaronder de gloeiovens. In die periode was in de spankranen die boven de medewerkers reden bij de hardingswalsen 48 en 42 asbest aanwezig en zat er asbest in de remvoeringen van de zogenaamde kat, het hijs- en zakgedeelte van de kranen en in de remvoeringen van de kranen zelf. Ook in de vijf elektromotoren per wals die pal achter de walsen stonden waren asbestmaterialen verwerkt. In november 2005 is door een longarts bij werknemer de diagnose maligne mesothelioom, zijnde long- of buikvlieskanker, gesteld. Werknemer heeft Corus aansprakelijk gesteld voor deze schade.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Op grond van artikel 7:658 lid 2 BW is het aan werknemer te stellen en zo nodig te bewijzen dat hij de schade waarvan hij vergoeding vordert, heeft geleden in de uitoefening van zijn werkzaamheden. Als werknemer in deze bewijslevering is geslaagd, is Corus voor die schade aansprakelijk, tenzij zij zich ingevolge dezelfde bepaling van aansprakelijkheid kan bevrijden door het daarin bedoelde bewijs te leveren. Het door werknemer te bewijzen oorzakelijk verband tussen de blootstelling aan voor de gezondheid gevaarlijke stoffen en zijn gezondheidsklachten moet worden aangenomen indien Corus heeft nagelaten de maatregelen te treffen die redelijkerwijs nodig zijn om te voorkomen dat werknemer in de uitoefening van zijn werkzaamheden schade lijdt. De kantonrechter is van oordeel dat voorshands, behoudens tegenbewijs, werknemer is geslaagd in het leveren van het op hem rustende bewijs dat hij in de uitoefening van zijn werkzaamheden bij Corus is blootgesteld aan asbest. De kantonrechter hecht in het bijzonder waarde aan de gedetailleerde en specifieke getuigenverklaringen die tijdens het voorlopig getuigenverhoor door de collega's

van werknemer zijn afgelegd. Corus heeft wel betoogd dat werknemer niet zelf met asbest werkte en niet dagelijks met asbest in aanraking kwam, maar de machines en installaties waarbij werknemer werkte, bevatten wel asbest en de betreffende asbestbevattende onderdelen moesten op gezette tijden vervangen worden. Corus heeft onvoldoende gemotiveerd betwist dat die onderdelen aan slijtage en wat de remmen van het hijswerk betreft zelfs aan zware slijtage onderhevig waren. Vast staat dat de daardoor noodzakelijke onderhoudswerkzaamheden niet door de productiemedewerkers zoals werknemer werden gedaan maar door medewerkers van de technische dienst. De getuigen hebben evenwel verklaard dat de productiemedewerkers wel de machines schoonmaakten door ze met lucht schoon te blazen, en niet alleen ten behoeve van die onderhoudswerkzaamheden. Het stof werd vervolgens door hen verzameld en afgevoerd. Corus heeft onvoldoende gemotiveerd betwist dat het rond de motoren en remschijven aanwezige stof door werknemer en zijn collega's met lucht werd weggespoten, dat dit stof alle kanten opdwarrelde en vervolgens door hen werd opgeveegd, terwijl de meergenoemde notitie uit 1972 aangeeft dat destijds de indruk bestond dat het stof bij de kranen asbestdeeltjes bevatte. Corus heeft verder gesteld dat ook bij het vrijkomen van asbestdeeltjes werknemer daarbij niet in fatale aanraking is gekomen omdat er voldoende afzuiging aanwezig was alsook natuurlijke ventilatie, veroorzaakt door onder meer de grote temperatuurverschillen in de hal, waar ook de gloeiovens in bedrijf waren. Werknemer heeft die stelling van Corus echter gemotiveerd betwist en wordt daarin ondersteund door de getuigenverklaringen van zijn collega's. Volgens werknemer bevonden zich slechts afzuiginstallaties tussen de walsen, die ervoor dienden te voorkomen dat er grit op het te walsen materiaal terecht kwam. Corus zal overeenkomstig haar aanbod tot het tegenbewijs worden toegelaten tegen de voorshands bewezen stelling van werknemer dat hij tijdens zijn dienstverband bij Corus in de periode van 31 mei 1965 tot 1 maart 1976 is blootgesteld aan asbest.

Volgt aanhouding van de zaak.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 19-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBHAA:2008:BI1004

Zaaknummer: 353366/CV EXPL 07-6559

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Werkgever en werknemer hebben een vaststellingsovereenkomst opgesteld in het kader van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst. In de vaststellingsovereenkomst is opgenomen dat bij bindend advies de precieze hoogte van het pensioentekort zal worden vastgesteld en voor 50% door werkgever zal worden betaald. Nadat het pensioenbedrag is vastgesteld, weigert werkgever de hoogte van het bedrag tegemoet te komen. Werknemer vordert nakoming van het bindend advies. De rechter stelt vast dat op onderdelen sprake is van een onzorgvuldige procedure en ziet aanleiding het bindend advies gedeeltelijk aan te tasten.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 18-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBZUT:2008:BD7121

Zaaknummer: 86605/KG ZA 07-164

RECHTSPRAAK

Kern

Geïntimeerde geboren in 1943, is vanaf 1974 als cellist in dienst getreden bij HGO. Hij is per 1 januari 2005 met pensioen gegaan. Tot die tijd heeft hij als cellist in het symfonieorkest gespeeld. In de jaren 1994-1995 is de orkestopstelling gewijzigd naar een zogenaamde Midden-Europese opstelling. Dit hield in dat geïntimeerde direct voor de koperblazers kwam te zitten. Hij heeft gehoorschade opgelopen en stelt thans zijn werkgever aansprakelijk.

Werkgever stelt te hebben voldaan aan de zorgplicht nu zij alle maatregelen heeft genomen die redelijkerwijze van haar konden worden gevergd. Het hof geeft werkgever een bewijsopdracht aan te tonen dat hij zijn zorgplicht is nagekomen. Volgt aanhouding van de zaak.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-03-2008

ECLI: ECLI:NL:GHARN:2008:BC6926

Zaaknummer: 104.000.339

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Het gebruik van de verborgen camera is niet kenbaar is gemaakt binnen de instelling zoals bedoeld in artikel 139f Wetboek van Strafrecht.. Het voorgaande betekent dat ervan moet worden uitgegaan dat in dit geval de videobeelden wederrechtelijk zijn verkregen. In een civiele procedure heeft de rechter een grote vrijheid in de waardering van het bewijs. Materiële waarheidsvinding staat voorop. Er dient een belangenafweging moeten worden gemaakt, waarbij enerzijds het belang van de werkgever speelt om onrechtmatigheden in de onderneming te kunnen opsporen, en anderzijds het belang van de werknemer om beschermd te zijn tegen inbreuken op zijn privacy, ook op de werkplek. Gelet op de bewijsnood heeft de instelling gehandeld met inachtneming van de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit en acht de kantonrechter het verkregen bewijs bruikbaar in deze procedure.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 18-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBGRO:2008:BC8703

Zaaknummer: 350654 EJ VERZ 08-28

Wetsartikelen: 139f Sr

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer is in dienst van Letsbureau. Lets wordt ingehuurd om golfplaten van een stal te vervangen. Tijdens deze werkzaamheden zakt werknemer door het dak. Nu Lets onvoldoende verhaal blijkt te bieden, spreekt hij de opdrachtgever aan. De kantonrechter acht artikel 7:658 lid 4 BW niet van toepassing, omdat er geen sprake is van een uitzendovereenkomst.

Het hof oordeelt als volgt. Het moge zo zij dat melkveehouders dit soort werkzaamheden ook wel eens zelf uitvoeren of opdragen aan hun personeel, maar daarmee worden het naar het oordeel van het hof nog geen werkzaamheden in de uitoefening van hun bedrijf. Bepalend in dit verband is of het werk kan worden aangemerkt als behorend tot de normale werkzaamheden in het bedrijf, waartoe ook gerekend kan worden het normale onderhoud van bedrijfsmiddelen. Anders dan werknemer meent, is daarvan hier geen sprake. Het vervangen van een golfplaten dak van een stal kan niet als zodanig worden aangemerkt, omdat dit voor een melkveebedrijf atypische werkzaamheden zijn. Het feit dat de melkveehouder als werkgever jegens een eigen werknemer wél aansprakelijk zou zijn geweest als hij deze het betreffende werk had opgedragen, maakt het voorgaande niet anders. Nu melkveehouder ervoor heeft gekozen het werk niet zelf uit te voeren, maar een aannemer in te schakelen, kan niet worden geoordeeld dat de melkveehouder in de uitoefening van zijn bedrijf arbeid heeft laten verrichten. Reeds hierom is de regeling van artikel 7:658 lid 4 BW in dit geval niet toepasselijk.

Verder heeft werknemer aangevoerd dat de melkveehouder is opgetreden als (materiële) werkgever, doordat hij het werk kort na aanvang van de werkzaamheden heeft laten stilleggen omdat het volgens hem niet voldoende veilig was. Aldus is er volgens werknemer sprake van ondergeschiktheid en een gezagsverhouding tussen partijen. Melkveehouder betwist dat hij het werk heeft stilgelegd, hij stelt dat hij zich heeft beperkt tot het maken van opmerkingen over het ontbreken van veiligheidsvoorzieningen en het doen van suggesties voor het aanbrengen van veiligheidsvoorzieningen.

Voor zover werknemer met dit betoog heeft willen aanvoeren dat melkveehouder op de voet van artikel 7:658 lid 1 BW als (feitelijk) werkgever jegens hem aansprakelijk is, overweegt het

hof als volgt. “Werkgever” in de zin van artikel 7:658 lid 1 BW is degene die voldoet aan het bepaalde in artikel 7:610 lid 1 BW. Daarvoor is méér nodig dan alleen een gezagsverhouding; er moet immers sprake zijn van het verrichten van arbeid gedurende een zekere tijd in dienst van de werkgever tegen loon. Melkveehouder was hier niet degene die het loon betaalde en evenmin degene die de werknemers van het Letsbureau aanstuurde. Maar nog afgezien daarvan, kan het enkele ingrijpen van een opdrachtgever die meent dat de door hem ingeschakelde aannemer het opgedragen werk onveilig uitvoert of laat uitvoeren, hooguit worden aangemerkt als het aanspraak maken op behoorlijke nakoming van de overeenkomst van aanneming. Het voert dan ook te ver daaruit af te leiden dat de opdrachtgever jegens de werknemers van de aannemer is opgetreden als werkgever.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-03-2008

ECLI: ECLI:NL:GHARN:2008:BC9227

Zaaknummer: 104.003.745

Wetsartikelen: 7:658 lid 1 jo. lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Ontbinding arbeidsovereenkomst wegens disfunctioneren. Volgens verweerder vloeit het disfunctioneren voort uit zijn psychische gesteldheid (ziekte). De kantonrechter oordeelt anders. Het feit dat aan verweerder onvoldoende duidelijk is gemaakt dat een onvoldoende beoordeling over 2006 toch tot zijn ontslag zou leiden, terwijl de werkgeefster hem bij brief van 23 maart 2007 een termijn tot oktober 2007 had gegeven, zonder een voorbehoud te maken ten aanzien van de functionele beoordeling die in mei 2007 zou volgen, geeft aanleiding voor toekenning van een vergoeding. Tevens is van belang dat verweerder na een dienstverband van 34 jaar en op 49-jarige leeftijd zich opnieuw op de arbeidsmarkt zal moeten begeven en daar geen makkelijke uitgangspositie zal hebben. Vergoeding van € 35.000.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 17-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBHAA:2008:BC7994

Zaaknummer: 370770/AO VERZ 08-36

Wetsartikelen: 7:685 BW en 7:670 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Tussen de COR en TNT zijn in 2000 afspraken gemaakt. Deze houden in dat meerderheidsdeelnemingen van TNT opgenomen worden in de medezeggenschapstructuur. TNT houdt door middel van Cendris B.V. 51% van de aandelen in Cendris BSC Customer Contact B.V. (hierna: Cendris). De overige 49% van de aandelen wordt gehouden door Essent Retail Bedrijven B.V. (hierna: Essent). In de statuten van Cendris is bepaald dat aandeelhoudersbesluiten slechts genomen kunnen worden met een 2/3 meerderheid van de uitgebrachte stemmen. Tussen partijen is een geschil gerezen over de vertegenwoordiging van Cendris in de COR. De COR stelt zich op het standpunt dat Cendris gezien moet worden als een meerderheidsdeelneming van TNT en deze onderneming op grond van de tussen partijen gemaakte afspraken en/of op grond van art. 33 WOR vertegenwoordigd dient te zijn in de COR. TNT verzet zich tegen het opnemen van Cendris in de medezeggenschapstructuur van TNT en stelt hiertoe dat hoewel TNT formeel met 51% een meerderheidsbelang bezit in Cendris, materieel geen sprake is van een meerderheidsbelang. TNT stelt dat Cendris een joint venture is tussen gelijkwaardige partners.

De kantonrechter heeft de vordering van de COR toegewezen. Het hof heeft de vordering afgewezen.

In cassatie stelt de COR dat het hof ten onrechte heeft dat het geschil tussen partijen primair moet worden opgelost aan de hand van de vraag of sprake is van een onderneming behorend tot de “in een groep verbonden ondernemers” zoals bedoeld in art. 33 lid 3 WOR, en subsidiair aan de hand van een uitleg van de afspraken tussen partijen.

De Hoge Raad overweegt dat door eerst te onderzoeken of ten aanzien van Cendris BSC sprake was van een onderneming behorend tot de “in een groep verbonden ondernemers” zoals bedoeld in art. 33 lid 3 WOR, en vervolgens, na ontkennende beantwoording van die vraag, of TNT niettemin op grond van de tussen partijen gemaakte afspraak gehouden was Cendris BSC in de medezeggenschapsstructuur van TNT toe te laten, heeft het hof de kern van het geschil tussen partijen niet gemist. Met deze benadering heeft het hof ook niet een rangorde aangebracht tussen toepassing van art. 33 lid 3 WOR en de uitleg van de gestelde

afpraak over de medezeggenschap en vertegenwoordiging in de COR, in die zin dat die uitleg ondergeschikt is aan de interpretatie van art. 33 lid 3 WOR. Deze benadering stemt ook overeen met het inleidend verzoek van de COR te beslissen dat Cendris BSC gezien moet worden als een meerderheidsdeelneming van TNT en dat deze onderneming op grond van de tussen partijen gemaakte afspraken en/of op grond van artikel 33 WOR vertegenwoordigd dient te zijn in de COR.

Daarnaast stelt de COR dat uit de wetsgeschiedenis en de juridische literatuur moet worden afgeleid dat een joint venture, ook in een situatie waarin beide partners 50% van de aandelen houden, tot de groep van een van de partners kan behoren. Verder betoogt de COR dat, voorzover bij de uitleg van art. 33 lid 3 WOR wel moet worden uitgegaan van het criterium van “overwegende zeggenschap”, het hof dit criterium verkeerd heeft toegepast door geen aansluiting te zoeken bij het juridische groepsbegrip van art. 2:24a BW, dan wel bij het economische groepsbegrip van art. 2:24b BW.

De Hoge Raad overweegt dat anders dan het onderdeel aanvoert, heeft het hof bij zijn uitleg van het begrip “in een groep verbonden ondernemers” in art. 33 lid 3 WOR en de toepassing daarvan op de onderhavige joint venture geen blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting omtrent dit begrip, waarvan de wetgever blijkens de wetsgeschiedenis bewust geen nadere wettelijke omschrijving heeft gegeven. Het hof is terecht ervan uitgegaan dat in beginsel een deelneming voor meer dan 50% in het geplaatste kapitaal tot groepsverbondenheid in evenbedoelde zin zal leiden omdat in dat geval de zeggenschap naar eigen inzicht door de meerderheidsaandeelhouder kan worden bepaald. Het hof heeft eveneens terecht overwogen dat wanneer de aandelen in de vennootschap volgens een onderlinge regeling tot samenwerking worden gehouden, de joint venture in een groep verbonden is met die rechtspersoon die de overwegende zeggenschap heeft. Aldus wordt bereikt dat de uitoefening van medezeggenschapsrechten daar plaats vindt waar in overwegende mate zeggenschap over de joint venture bestaat. Indien geen van de deelnemende partners overwegende zeggenschap in de joint venture heeft dan behoort deze joint venture noch tot de groep van de ene noch tot de groep van de andere partner.

Bij het voorgaande verdient aantekening dat het hof bij de uitleg van het begrip “in een groep verbonden ondernemers” geen aansluiting behoefde te zoeken bij het juridische groepsbegrip van art. 2:24a BW, dan wel bij het economische groepsbegrip van art. 2:24b BW, omdat, zoals hiervoor vermeld, de wetgever een nadere wettelijke omschrijving van het in art. 33 lid 3 WOR bedoelde begrip “in een groep verbonden ondernemers” bewust achterwege heeft gelaten, en ook later geen aanleiding heeft gevonden voor het geven van een nadere omschrijving.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-03-2008

ECLI: ECLI:NL:HR:2008:BC2202

Zaaknummer: Ro7/040HR

Wetsartikelen: 33 lid 3 WOR, 2:24a BW en 2:24b BW

RECHTSPRAAK

Kern

Centraal staat de vraag of de werknemer schadeplichtig is in de zin van art. 7:677 lid 3 BW. Volgens werknemer is naast een dringende reden tevens “opzet of schuld” noodzakelijk, hetgeen het hof zou hebben miskend/althans onvoldoende zou hebben gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt dat het hof ter motivering van zijn beslissing dat werknemer op grond van art. 7:677 lid 3 BW jegens Tornado schadeplichtig is, mocht volstaan met zijn oordeel dat aan het ontslag op staande voet een dringende reden ten grondslag heeft gelegen. Werknemer heeft immers het oordeel van de kantonrechter dat hij jegens Tornado schadeplichtig is (door middel van zijn vijfde grief) uitsluitend bestreden op de grond dat hij ten onrechte op staande voet was ontslagen, en niet (mede) op de grond dat bij hem geen sprake was van opzet of schuld. Nu voor de beoordeling van laatstbedoeld verweer een onderzoek van feitelijke aard nodig is, kan werknemer dit punt niet voor het eerst in cassatie aan de orde stellen.

Volgt verwerping van het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-03-2008

ECLI: ECLI:NL:HR:2008:BC6641

Zaaknummer: Co6/264HR

Wetsartikelen: 7:677 BW en 7:678 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer is meermalen ten gevolge van arbeidsongeschikt wegens ziekte uitgevallen. De oorzaak hiervan zijn blessures die werknemer in zijn privétijd heeft opgelopen door deelname aan zaalvoetbal. Op grond van de cao heeft werknemer recht op een suppletie tot 100% van het nettoloon. Deze suppletie is afhankelijk gesteld van een aantal voorwaarden. Een daarvan is dat de ziekte niet door schuld of toedoen van de werknemer is veroorzaakt.

Het hof heeft de loonvordering van werknemer toegewezen voor alleen het basisloon (70%), overwegende dat werknemer een verwijt valt te maken voor het ontstaan van ziekte in de zin van de cao en derhalve niet in aanmerking komt voor de suppletie.

Het eerste middel richt zich tegen deze overweging en betoogt dat het hof ten onrechte voor uitsluiting van de suppletie van art. 12 A CAO een andere maatstaf van toepassing acht dan enkel opzet, als neergelegd in art. 7:629 lid 3, onder a. Deze klacht faalt. Dat laatstgenoemde wetsbepaling de werknemer het recht op doorbetaling van het in art. 7:629 lid 1 bedoelde gedeelte van zijn loon bij arbeidsongeschiktheid ontzegt ingeval de ziekte door zijn opzet is veroorzaakt, belet niet dat werkgever en werknemer, dan wel CAO-partijen, het verlies van het recht op een bovenwettelijke, contractuele suppletie op de wettelijk gewaarborgde minimumuitkering verbinden aan ook andere gedragingen van de werknemer dan die als opzet op het ontstaan van de ziekte zijn aan te merken. Dat de in de CAO overeengekomen grond voor het vervallen van de aanspraak op suppletie in strijd komt met enig rechtsbeginsel dat in arbeidsverhoudingen in acht behoort te worden genomen, valt niet in te zien en is door [eiser] ook niet aan zijn vordering ten grondslag gelegd. Voor zover het middel betoogt dat een andere dan de daarin verdedigde opvatting in strijd komt met het maatschappelijk aanvaarde en in het recht verankerde beginsel van het 'risque social' - het bestaan van een dergelijke rechtsbeginsel daargelaten - miskent het dat de omstandigheid dat art. 7:629 zich niet beperkt tot de risico's van beroepsziekten en -ongevallen niet eraan in de weg staat dat, zoals hier geschied is, de aanspraak op een bovenwettelijke aanvulling contractueel aldus wordt beperkt dat arbeidsongeschiktheid, veroorzaakt door buiten de werksfeer liggende gedragingen of activiteiten van de werknemer, die aanspraak doet vervallen.

Het tweede middel bestrijdt 's hofs oordeel dat de arbeidsongeschiktheid van werknemer door zijn eigen schuld of toedoen is veroorzaakt. Volgens werknemer vereist “schuld of toedoen” enige vorm van opzettelijkheid. De Hoge Raad overweegt dat voor het antwoord op de vraag wat “schuld of toedoen” inhoudt, de cao-norm geldt. Bij deze uitleg kan onder meer acht worden geslagen op de elders in de CAO gebruikte formuleringen en op de aannemelijkheid van de rechtsgevolgen waartoe de onderscheiden, op zichzelf mogelijke tekstinterpretaties zouden leiden (HR 11 april 2003, nr. Co1/248, NJ 2003, 430). Mede gelet op het gebruik elders in de CAO van de term ‘opzet’ - zoals in art. 5 lid 4, onder b, en 19 A, onder a - en de gangbare betekenis van de woorden ‘schuld’ en ‘toedoen’, is 's hofs uitleg juist. Het oordeel van het hof dat de keuze van werknemer om met (zaal)voetbal door te gaan, hoewel hij wist dat deze sport in zijn geval een groter risico dan normaal op arbeidsuitval meebracht, en deze arbeidsuitval ook al bij herhaling daardoor had plaatsgevonden, en in weerwil van de herhaalde verzoeken van werkgever aan hem met (zaal)voetbal te stoppen, meebrengt dat de opnieuw als gevolg van sportblessures opgetreden arbeidsongeschiktheid aan zijn schuld of toedoen te wijten is geweest, is onjuist noch onbegrijpelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-03-2008

ECLI: ECLI:NL:HR:2008:BC6699

Zaaknummer: Co6/278HR

Wetsartikelen: 7:629 BW en WCAO

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer is nadat hij is hersteld verklaard door de Arbo-arts, niet verschenen op het werk. De werkgever heeft werknemer een aantal waarschuwingen gegeven. Als werknemer opnieuw niet verschijnt, wordt hij op staande voet ontslagen. Werknemer betwist dat sprake is van een ongeoorloofd werkverzuim, omdat hij zich die litigieuze dat op de voorgeschreven wijze ziek heeft gemeld.

In eerste en tweede aanleg vordert werknemer een verklaring voor recht dat het ontslag op staande voet nietig is. De vordering wordt afgewezen omdat werknemer niet is geslaagd in zijn bewijsopdracht (aantonen van de ziekmelding).

In cassatie komt werknemer met een aantal klachten. Het merendeel van feitelijke aard. De Hoge Raad verwerpt het beroep. 81 RO.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-03-2008

ECLI: ECLI:NL:HR:2008:BC6698

Zaaknummer: Co6/309HR

Wetsartikelen: 7:677 BW, 7:678 BW en 81 RO

RECHTSPRAAK

Kern

De functie van werkneemster als grondstewardess wordt grotendeels uitgeoefend binnen het beschermde gebied van de luchthaven Schiphol. Het betreft een vertrouwensfunctie in de zin van de Wet veiligheidsonderzoeken (WVo). Op grond van artikel 10 lid 2 WVo moet Aviapartner bij weigering of intrekking van de verklaring van geen bezwaar door de AIVD, de betrokken werknemer zo spoedig mogelijk uit de vertrouwensfunctie ontheffen. De verleende verklaring wordt ingetrokken nadat is gebleken dat de partner van werkneemster geregistreerd staat bij het CJD. Als gevolg van deze intrekking wordt de Schipholpas van werkneemster ingetrokken. Werkgever verleent werkneemster conform de cao ontslag op staande voet. Werkneemster heeft de nietigheid van het ontslag ingeroepen.

Thans verzoekt werkgever een voorwaardelijke ontbinding van de arbeidsovereenkomst. De kantonrechter overweegt dat ingevolge artikel 10 WVo werkgever verplicht is om werkneemster van haar functie te ontheffen binnen acht weken na het intrekken van de verklaring van geen bezwaar. Die verplichting levert echter nog geen dringende reden op. Het beroep van werkgever op artikel 4.6 van haar cao kan haar niet helpen. Ten nadele van de werknemer kan niet worden bedongen wat in afwijking van de wet tussen partijen bij een arbeidsovereenkomst als dringende reden zal gelden voor ontslag van de werknemer of ontbinding van de arbeidsovereenkomst. Het is uiteindelijk aan de rechter om te oordelen of een bepaalde gedraging, eigenschap of daad een dringende reden oplevert.

Wel reden voor ontbinding van de arbeidsovereenkomst wegens gewijzigde omstandigheden van het geval. Geen reden voor vergoeding aan werkneemster.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBHAA:2008:BC7134

Zaaknummer: 374699/AO VERZ 08-144

Wetsartikelen: 7:677 BW, 7:678 BW en 7:685 BW

RECHTSPRAAK

Kern

De functie van werkneemster als grondstewardess wordt grotendeels uitgeoefend binnen het beschermde gebied van de luchthaven Schiphol. Het betreft een vertrouwensfunctie in de zin van de Wet veiligheidsonderzoeken (WVo). Op grond van artikel 10 lid 2 WVo moet Aviapartner bij weigering of intrekking van de verklaring van geen bezwaar door de AIVD, de betrokken werknemer zo spoedig mogelijk uit de vertrouwensfunctie ontheffen. De verleende verklaring wordt ingetrokken nadat is gebleken dat de partner van werkneemster geregistreerd staat bij het CJD. Als gevolg van deze intrekking wordt de Schipholpas van werkneemster ingetrokken. Werkgever verleent werkneemster conform de cao ontslag op staande voet. Werkneemster heeft de nietigheid van het ontslag ingeroepen.

Ingevolge artikel 10 WVo was Aviapartner verplicht om werkneemster van haar functie te ontheffen binnen acht weken na het intrekken van de verklaring van geen bezwaar. Die verplichting ging echter niet zover dat Aviapartner haar met onmiddellijke ingang moest ontslaan. Aviapartner heeft zelf voor die maatregel gekozen in plaats van bijvoorbeeld werkneemster te schorsen in afwachting van een rechterlijke beslissing over een ontbindingsverzoek. Haar beroep op artikel 4.6 van haar cao kan haar niet helpen. Ten nadele van de werknemer kan niet worden bedongen wat in afwijking van de wet tussen partijen bij een arbeidsovereenkomst als dringende reden voor ontslag van de werknemer zal gelden.

Het is uiteindelijk aan de rechter om te oordelen of een bepaalde gedraging, eigenschap of daad een dringende reden oplevert voor ontslag op staande voet. Hier was dat naar het voorlopig oordeel van de kantonrechter niet het geval. Er is immers vooralsnog niets gebleken van daden, eigenschappen of gedragingen van werkneemster zelf, die ten gevolge hadden dat van Aviapartner redelijkerwijze niet gevergd kon worden de arbeidsovereenkomst te laten voortduren.

Werkneemster draagt als werkneemster weliswaar het risico van intrekking van de verklaring van geen bezwaar en van haar Schipholpas, dit ontslaat Aviapartner niet van haar verantwoordelijkheid als werkgever op dit punt. De onderneming van Aviapartner vereist nu eenmaal dat de werknemers beschikken over zo'n pas en zo'n verklaring, die door een derde

worden verleend c.q. ingetrokken. Ook Aviapartner heeft daarom rekening te houden met dit aan de aard van haar onderneming gerelateerde risico. In dit licht had van Aviapartner dan ook verwacht mogen worden dat zij hierover met werkneemster in overleg was getreden. Uit de Aviapartner gezonden brief van de Minister viel niet op te maken wat de grond was geweest voor de intrekking van de verklaring van geen bezwaar, maar die brief had wel aanleiding kunnen en moeten zijn om daarover te spreken met werkneemster, die zelf wel beschikte over meer informatie van de Minister. Aviapartner heeft die kans om meer duidelijkheid te verkrijgen echter voorbij laten gaan. Zij is meteen overgegaan tot het schriftelijk geven van het ontslag op staande voet, dat dus vooralsnog geen stand houdt.

Loonvordering van werkneemster wordt bij wijze van voorlopige voorziening toegewezen tot datum einde arbeidsovereenkomst.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland
Datum uitspraak: 14-03-2008
ECLI: ECLI:NL:RBHAA:2008:BC7129
Zaaknummer: 373607/VV EXPL 08-40
Wetsartikelen: 7:677 BW en 7:678 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Centraal staat de vraag of met werknemers een dubbele reiskostenvergoeding is overeengekomen. Het hof acht werknemers niet geslaagd in hun bij tussenarrest opgedragen bewijslevering. Omdat niet is komen vast te staan dat dubbele reiskostenvergoeding onderdeel uitmaakte van de arbeidsovereenkomst, is er ook geen sprake van een eenzijdige wijziging van deze arbeidsvoorwaarde. De vordering van werknemers wordt alsnog afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 14-03-2008

ECLI: ECLI:NL:GHSGR:2008:BC7692

Zaaknummer: Co5/929

Wetsartikelen: 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Kern

De rechtbank stelt vast dat uit de statuten blijkt dat de Stichting ten doel heeft het in opdracht van cliënten van Caute NL en/of haar groeps- en dochtermaatschappijen ontvangen van geld en andere vermogenswaarden. Dat zij zulks in het geheel niet (meer) zou doen, gaan doen of hebben gedaan, is door A en C onvoldoende concreet onderbouwd. Caute NL is dan ook belanghebbende bij de door haar gedane verzoeken. Dat de Stichting slechts in opdracht van cliënten van de Caute Group - wat die ook moge omvatten - gelden zou ontvangen is al evenmin komen vast te staan, zodat niet kan worden aanvaard dat A en C door werkzaam te zijn voor de Caute Group, hoewel niet formeel in ieder geval wel materieel aan het vereiste van artikel 3 lid 3 van de statuten voldoen. De tekst van de statuten is helder en laat op dit punt ook geen ruimte voor de door A en C bepleite ruime uitleg van artikel 3 lid 3.

Vaststaat dat A en C geen bestuurder (meer) zijn van, of werkzaam zijn bij Caute NL. Door desalniettemin - naar Caute NL onbetwist heeft gesteld - niet terug te treden als bestuurder handelen zij in strijd met de statuten van de Stichting. Het verzoek hen als bestuurder van de Stichting te ontslaan zal om die reden worden toegewezen. Benoemingsbesluit nieuwe bestuursleden onvoldoende onderbouwd. Beslissing wordt aangehouden.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 13-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2008:BD5706

Zaaknummer: 387542

Wetsartikelen: 2:299 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Eiser is tot 21 april 2006 in dienst geweest bij STAABO. Op de arbeidsovereenkomst van eiser is steeds de algemeen verbindendverklarde CAO voor de Bouwnijverheid van toepassing geweest. In die CAO staat dat de werknemer aanspraak kan maken op vergoeding voor gemaakte reizen voor woon-werkverkeer en op een chauffeurstoelage, een en ander onder de voorwaarden als in die bepaling(en) nader geduid. Werknemer vordert thans nakoming van deze bepaling.

Volgens werkgever hebben werknemer en werkgever afgesproken dat werknemer gezien zijn privé-situatie meer kilometers mocht maken (waardoor hij meer kilometervergoeding kreeg), maar dat hij dan geen reizen mocht declareren. Deze afspraak is nooit schriftelijk aangegaan.

De kantonrechter oordeelt dat het recht op uitbetaling van gemaakte reizen (niet de kilometers) grotendeels verwerkt aangezien de werknemer heeft ingestemd met de afspraak dat deze niet werden vergoed omdat er voor de werkgever geen noodzaak was hem die uren te laten maken en hij profiteerde van een betere regeling; die afspraak weliswaar in strijd was met de CAO, maar dit aan partijen bekend was en de werknemer nimmer aanspraak heeft gemaakt op uitbetaling van die uren, maar ze wel is blijven maken, om ze eerst geruime tijd na het einde van de arbeidsovereenkomst te gaan opvorderen. Werkgever desondanks gehouden tot enige vergoeding omdat zij er niet op kon vertrouwen dat werknemer nooit op de gemaakte afspraak zou terugkomen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 12-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBBRE:2008:BC7013

Zaaknummer: 454581 CV 07-5392

Wetsartikelen: 3 jo. 4 AVV

RECHTSPRAAK

Kern

Partijen zijn het er over eens dat voor het antwoord op de vraag welk peiljaar moet worden aangehouden, (de uitleg van) het pensioenreglement doorslaggevend is. Zij beroepen zich ook op dat reglement. Volgens geïntimeerde is op de uitleg van het reglement de zogenaamde CAO-norm van toepassing. Het hof volgt hem daarin niet zonder meer. Het gaat hier niet om de uitleg van bepalingen uit een pensioenreglement in de verhouding tussen een werknemer en de pensioenuitvoerder, in welke verhouding in beginsel dient te worden uitgegaan van toepassing van de CAO norm, maar om een uitleg van het reglement in de verhouding tussen werkgever en werknemer in een situatie dat het pensioenreglement, door een verwijzing naar dat reglement in het arbeidscontract, in de arbeidsovereenkomst is geïncorporeerd. In een dergelijke situatie ligt het eerder voor de hand aansluiting te zoeken bij de Haviltexnorm (vergelijk HR 9 juli 2004, NJ 2005, 496).

Uit het arrest van de Hoge Raad van 20 februari 2004, NJ 2005, 493, dat betrekking had op de uitleg van een pensioenreglement in de verhouding werknemer - pensioenuitvoerder, volgt echter dat tussen de CAO-norm en de Haviltexnorm geen tegenstelling, maar een vloeiende overgang bestaat. Bij de uitleg van een schriftelijk contract zijn telkens alle omstandigheden van het concrete geval, gewaardeerd naar hetgeen de maatstaven van redelijkheid en billijkheid meebrengen, van doorslaggevende betekenis. De uitleg dient dan ook niet plaats te vinden op grond van alleen maar de taalkundige betekenis van de bewoordingen waarin het contract is gesteld, zij het dat in praktisch opzicht deze bewoordingen, gelezen in de context van het geschrift als geheel, in het maatschappelijk verkeer normaal gesproken vaak wel van grote betekenis zijn.

Voor de uitleg van de relevante bepalingen uit het pensioenreglement in de verhouding tussen geïntimeerde en de maatschap betekent hetgeen hiervoor is overwogen dat grote betekenis toekomt aan de betekenis die naar objectieve maatstaven volgt uit de bewoordingen van het reglement, waarbij ook acht geslagen moet worden op de aard en strekking van de desbetreffende bepalingen, de elders in het reglement gebruikte formuleringen en op de aannemelijkheid en redelijkheid van de rechtsgevolgen waartoe de mogelijke interpretaties zouden leiden. Daarbij is van belang dat gesteld noch gebleken is dat geïntimeerde en de

maatschap zich jegens elkaar hebben uitgelaten over de tekst van het pensioenreglement, dat geïntimeerde niet bij de totstandkoming van het reglement betrokken is geweest en dat het reglement ook bedoeld is om toegepast te worden in andere overeenkomsten dan die tussen de maatschap en geïntimeerde.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-03-2008

ECLI: ECLI:NL:GHLEE:2008:BC8170

Zaaknummer: 0600448

RECHTSPRAAK

Kern

Onderaannemer heeft twee vreemdelingen zonder werkvergunning en met valse id-papieren aan het werk. Opdrachtgevers en aannemer A. krijgen fikse boetes. A vordert deze terug van onderaannemer. Voorop heeft hier te staan dat het systeem van deze wetgeving met zich meebrengt dat iedere schakel in de keten van onderaannemers tot principaal bij overtreding van de betreffende bepalingen uit de WAV en de WID uit dien hoofde wordt geconfronteerd met forse boetes, die in dit geval ook daadwerkelijk aan alle betrokkenen zijn opgelegd.

Blijkens de memorie van toelichting (Kamerstukken II, 1993/1994, 23 574, nr. 3, blz. 13) bij de artikelen 1 en 2 WAV is diegene die een vreemdeling feitelijk arbeid laat verrichten vergunningplichtig werkgever en is deze werkgever te allen tijde verantwoordelijk voor en aanspreekbaar op het al dan niet aanwezig zijn van de benodigde tewerkstellingsvergunning. Of sprake is van een arbeidsovereenkomst of gezagsverhouding is daarbij niet relevant. Het feit dat in opdracht of ten dienste van een werkgever arbeid wordt verricht is voor het feitelijk werkgeverschap reeds voldoende, aldus de memorie van antwoord (Kamerstukken II, 1993/1994, 23 574, nr. 5, blz. 2). Naar vaste (bestuursrechtelijke) jurisprudentie is instemming met, respectievelijk wetenschap van, de arbeid voor de kwalificatie als werkgever in de zin van de WAV niet vereist.

Tegen deze boetes is in het onderhavige geval tevergeefs bezwaar gemaakt en daartegen is klaarblijkelijk ook geen beroep ingesteld. De conclusie is derhalve dat de respectievelijke bedrijven ieder voor zich de onderhavige (bestuursrechtelijke) boetes onherroepelijk verschuldigd zijn geworden. Dit zo zijnde valt - behoudens een andersluidende contractuele regeling op dit punt - niet in te zien op grond waarvan de ene schakel in de keten (een) dergelijke boete(s) feitelijk, op welke wijze dan ook, zou kunnen 'doorbelasten' aan de volgende: een dergelijke opvatting mist met andere woorden (ook) steun in het (civiele) recht.

Naar het oordeel van de rechtbank kan A niet worden gevolgd in haar stelling dat - ook als de algemene voorwaarden waar zij zich op beroept geen onderdeel van de overeenkomst tussen partijen deel uitmaken - gedaagde draagplichtig voor de door haar in deze procedure gevorderde schade zou zijn.

Ten tijde van het opstellen van de AR Update werkte de link naar rechtspraak.nl niet meer ten aanzien van de nummers 26-30. Zodra dit manco is verholpen, zend ik de kernsamenvattingen nogmaals.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 12-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBZLY:2008:BD4413

Zaaknummer: 126540/HA ZA 06-1411

Wetsartikelen: 6:162 BW en WAV

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer heeft een pensioenregeling, zijnde een eindloonregeling, waarin vanaf 1 januari 2003 wegens gewijzigde wetgeving geen pensioen meer opgebouwd mag worden over de provisie en maximering van de werkgeversbijdrage niet langer is toegestaan. Werkgever heeft de pensioenregeling van de werknemer derhalve op voornoemde twee punten aangepast. Van een onbevoegde eenzijdige aanpassing van de pensioenregeling door de werkgever is geen sprake, nu de werknemer zelf stelt dat hij gehouden was deze aanpassingen te aanvaarden en zich daaraan gebonden acht, ook al heeft hij bij wijze van protest tevens bezwaren geuit die hij in de aangepaste pensioenregeling ziet. De werknemer heeft (de omvang van) het nadeel dat hij door de gewijzigde pensioenregeling zou leiden onvoldoende inzichtelijk gemaakt en onvoldoende gemotiveerd weersproken dat hij zonder de wijzigingen in de pensioenregeling, ook lagere pensioenaanspraken zou hebben bereikt, zodat - mede gelet op de (geringe) omvang van het door de werkgever gestelde nadeel - niet geconcludeerd kan worden dat de gevolgen van de wijzigingen in de pensioenregeling voor de werknemer naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zouden zijn. De werkgever is niet gehouden om het nadeel van de fiscaal noodzakelijke wijzigingen in de pensioenregeling te compenseren, nu de werknemer de door de werkgever diverse geboden alternatieven om middels een nieuwe pensioenregeling pensioen op te bouwen over de provisie niet heeft aanvaard. Volgt afwijzing van de vorderingen van de werknemer m.b.t. diens pensioenregeling. Werknemer vordert voorts vakantiebijslag over provisie; werkgever stelt daarover geen vakantiebijslag verschuldigd te zijn. De wet bepaalt dat onder het in geld vastgestelde loon uit hoofde van de dienstbetrekking, tevens provisie dient te worden begrepen. De werkgever is gehouden om 8% vakantiebijslag over de provisie te betalen, de bepalingen in de betreffende CAO ontheffen de werkgever niet van deze verplichting. Er is evenmin sprake van rechtsverwerking. Volgt toewijzing van de vordering van de werknemer.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 12-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBBRE:2008:BC6867

Zaaknummer: 460748 cv 07-5726

Wetsartikelen: 7:611 BW, 7:613 BW en 15 WML

RECHTSPRAAK

Kern

Ontslag uit langdurig dienstverband van laaggeschoolde werknemer niet kennelijk onredelijk bij economische noodzaak werkgever. Arbeidsongeval: gefixeerde vergoeding op grond van de CAO Bouwnijverheid toegewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 12-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBMAA:2008:BC7369

Zaaknummer: 257537 CV EXPL 07-1629

Wetsartikelen: 7:681 BW en 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Op grond van de CAO voor het Stucadoors- Afbouw- en Terrazzobedrijf treedt een werknemer in beginsel op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd in dienst. Van deze hoofdregel kan slechts bij schriftelijke overeenkomst worden afgeweken. Werknemer is volgens zijn zeggen de tweede arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd niet schriftelijk aangegaan. Derhalve is hij werkzaam op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd.

Volgens werkgever geldt 10 CAO niet voor voortgezette arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd. Het hof oordeelt dat werkgever tegen dit standpunt niet heeft geappelleerd waardoor de grief faalt. Ten overvloede merkt het hof op dat op grond van de cao-norm uitleg, artikel 10 CAO niet kan worden uitgelegd op de wijze zoals werkgever dat thans doet.

Het feit dat werkgever kan bewijzen dat hij het contract heeft verzonden, bewijst voorts nog niet dat werknemer het contract ook heeft ontvangen. Volgt toewijzing van de vordering van werknemer.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-03-2008

ECLI: ECLI:NL:GHLEE:2008:BC8179

Zaaknummer: 0600557

Wetsartikelen: 10 CAO voor het Stucadoors- Afbouw- en Terrazzobedrijf